

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotation: Hoge Raad 2000-02-11

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (2000). Annotation: Hoge Raad 2000-02-11. *Or Informatie*, 7, 15-15. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/14775>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/14775>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

**GUUS HEERMA
VAN VOSS**
hoogleraar
sociaal recht
aan de
Universiteit
Leiden

Nogmaals: pretverlof

Op 11 februari 2000 deed de Hoge Raad in hoogste instantie uitspraak over een zaak waarover ik in deze rubriek reeds eerder schreef (OR-Informatie van 15 april 1999). De Eenheid Zaandam van de Belastingdienst schafte het 'pretverlof' af voor de medewerkers: de jaarlijkse vrije dag op de verjaardag en een feestdag naar keuze. Volgens de Rechtbank Haarlem viel het aantal vrije dagen niet onder het instemmingsrecht. In mijn commentaar achtte ik deze uitspraak niet juist en sprak ik de hoop uit dat de Hoge Raad zich hier nog eens over zou uitlaten. Die laatste hoop is vervuld, maar de Hoge Raad deelde niet mijn visie.

De Hoge Raad verwijst naar de wetsgeschiedenis van artikel 27 WOR, waaruit blijkt dat het niet de bedoeling is de or een instemmingsrecht te geven met de primaire arbeidsvoorwaarden. Onder een vakantieregeling (als bedoeld in artikel 27, lid 1 onder b WOR) moet worden verstaan een regeling die betrekking heeft op *de wijze waarop of de periode waarin* vakantie wordt opgenomen. Onder een zodanige regeling valt niet een regeling die betrekking heeft op het *aantal* vakantiedagen.

Uit de conclusie van advocaat-generaal Mok bij dit arrest wordt duidelijk dat ook hij het een grensgeval acht. 'Men bevindt zich hier in een gebied met smalle marges', schrijft de advocaat-generaal. Hij wijst er op dat de regeling ook iets zei over de wijze van opnemen van de verlofdagen (namelijk op bepaalde dagen van het jaar). Maar omdat de regeling als geheel wordt ingetrokken, overheerst het karakter van regeling van primaire arbeidsvoorwaarden. Ook een eerdere uitspraak van de Hoge Raad

waarin een regeling van arbeidsduurverkorting onder het instemmingsrecht werd gebracht, verandert dit standpunt niet. Ook daar ging het immers vooral om de invulling van een in principe al bij cao toegekende arbeidsduurverkorting.

Belangrijk voor de toekomst is dat zowel de advocaat-generaal als de Hoge Raad vinden dat de toelichting van de wet in dit verband strikt moet worden gevolgd en dat die gaat boven de tekst

---

Het onderscheid tussen primaire en secundaire arbeidsvoorwaarden bepaalt of een kwestie onder het instemmingsrecht valt

---

van de wet. De tekst van artikel 27 WOR maakt immers helemaal geen onderscheid tussen primaire en secundaire arbeidsvoorwaarden. Voortaan weten we dat voor de vraag of iets onder het instemmingsrecht valt het onderscheid tussen primaire en secundaire arbeidsvoorwaarden bepalend is. Dat de grens daartussen ook onduidelijk is, wordt wel erkend, maar dat blijkt niet doorslaggevend. ■

Jurisprudentie

